

Miłosierdzie - Misja
WINCENTY
A PAULO
LUDWIKA DE
MARILLAC
350 - rocznica

Rozważanie XI: sierpień 2010

ks. Manuel Ginete CM, Prowincja Filipin¹

tłumaczenie: Tomasz Zieliński (famvin.org; vinctians.us)

W jaki sposób duch Św. Wincentego i Św. Ludwiki żyje w różnych gałęziach Rodziny Wincentyńskiej

Charyzmat żyje i jest istotny, gdy wiele ludzi w danym czasie akceptuje go i przyjmuje. W 350 lat od śmierci św. Wincentego a Paulo i św. Ludwiki de Marillac charyzmat „Wincentyński” udowodnił, że należy do tej grupy charyzmatów przez to, że na przestrzeni lat zainspirował licznych naśladowców. Po dziś dzień nadal obejmuje, jest przyjmowany i przeżywany w licznych grupach, stowarzyszeniach, instytucjach i ruchach. Jego żywotność i przydatność w naszych czasach jest okazywana na różne sposoby: przez głęboką świadomość bycia Rodziną dzielącą się charyzmatem, w projektach i programach skierowanych na różne potrzeby dzisiejszych ubogich, w podejściu pastoralnym podkreślającym solidarność, współpracę i partnerstwo; oraz w kontynuowanej refleksji na temat swojego duchowego umocowania.

Rodzina dzieląca się charyzmatem

Przeżywanie charyzmatu zaczyna się od głębokiej świadomości i aprecjacji jego znaczenia i ważności. Przynaglani wezwaniem Soboru Watykańskiego II skierowanym do grup religijnych do powrotu do ducha pierwotnego i misji naśladowcy Św. Wincentego i św. Ludwiki znaleźli się wśród tych zgromadzeń i stowarzyszeń, które z entuzjazmem odpowiedziały na ponowne zbadanie i uaktualnienie swoich charakterystycznych przejawów charyzmatu. Obecnie cała rodzina duchowa na nowo odkrywa więzi łączące i jednoczące przy ewangelizacji i posłudze ubogim.

Gdy przed 1980 mówiliśmy o podwójnej rodzinie św. Wincentego odnosząc się do dwóch pierwotnych fundacji – Zgromadzenia Misji (CM) i Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia (SM), to teraz mówimy o Rodzinie Wincentyńskiej składającej się z ponad 260 grup, instytucji i ruchów, które dzielą się charyzmatem Wincentego i Ludwiki². Oprócz wspomnianych wyżej dwóch do najbardziej międzynarodowych grup należą: Bractwo Miłosierdzia - Panie Miłosierdzia, w rzeczywistości pierwsze dzieło Wincentego (1617) obecnie znane jako Międzynarodowe Stowarzyszenie Miłosierdzia (AIC) oraz Stowarzyszenie św. Wincentego a Paulo (SSVP), najliczniejsza gałąź w Rodzinie. Inne grupy międzynarodowe Rodziny Wincentyńskiej dzisiaj to wiele zgromadzeń Sióstr Miłosierdzia (zwłaszcza skupionych w dwóch Federacjach – w Strasburgu i Ameryce

1 > ks. Manuel Ginete CM w latach 2004 – 2010 był Delegatem Przełożonego Generalnego ds. Rodziny Wincentyńskiej. Na XLI Konwencji Generalnym w 2010 przyjęto, że od tej pory jeden z Asystentów Generalnych będzie odpowiedzialny za Rodzinę Wincentyńską.

2 > Jak dotąd najbardziej współczesne i wiarygodne studium tego zagadnienia to opracowanie S. Betty Ann McNeil SC: *The Vincentian Family Tree, A Genealogical Study*, Chicago, 1996 i poprawione w 2006.

Północnej oraz zgromadzenie św. Joanny Antydy Thouret), Bracia Miłosierdzia, Bracia i Siostry Miłosierdzia (Brothers & Sisters of Mercy), Wincentyńska Młodzież Maryjna (JMV), Stowarzyszenie Cudownego Medalika (AMM), Zakonnicy św. Wincentego (RSV), Świeccy Misjonarze Wincentyńscy (MISEVI) i inne.

Te wszystkie różne grupy są albo bezpośrednio założone przez św. Wincentego i św. Ludwikę albo odpowiednio przez Misjonarzy lub Szarytki, albo przyjęły Reguły Wspólne Księży Misji i Sióstr Miłosierdzia, lub po prostu mają tych dwoje świętych za swoich patronów. To co ich wszystkich łączy to jedna misja miłości i posługi żyjącym w różnych formach ubóstwa i marginalizacji. W dzisiejszej Rodzinie Wincentyńskiej wśród jej członków możemy znaleźć świeckich, osoby konsekrowane, wyświęcone, mężczyzn i kobiety, młodych i starszych, bogatych i biednych, katolików a nawet nie-katolików³. Czują się oni powołani do wspólnego działania w celu zwalczenia ekstremalnej biedy, niedożywienia, słabej opieki zdrowotnej, analfabetyzmu, nierówności płci, niesprawiedliwości, przemocy i innych. Chociaż tych ponad milion członków, w większości świeckich wolontariuszy, może nie mieć możliwości wyeliminowania wszystkich form ubóstwa⁴, to mimo to reprezentują ogromną i autentyczną siłę, która może zmienić życie ubogich.

Organizacje charytatywne i misje dzisiaj: programy aktywizujące ubogich

Charyzmat Wincentyński dzisiaj jest realizowany w wielu konkretnych projektach i programach w bezpośredniej posłudze ubogim. Od XVII wieku dwa filary interwencji Wincentego i Ludwiki na rzecz ubogich – misje lub ewangelizacja oraz dzieła miłosierdzia (dla ubogich, starszych, dzieci, upośledzonych, itp.) – pozostały podstawowym działaniem różnych gałęzi Rodziny Wincentyńskiej. Dlatego Księża i Bracia Zgromadzenia Misji nadal prowadzą misje ludowe, pracują w seminariach i domach formacyjnych dla przyszłych kapłanów podczas gdy Siostry Miłosierdzia (różnych zgromadzeń) oprócz innych zajęć zaangażowane są w kliniki, szpitale i ośrodki medyczne, sierocińce, programy dystrybucji żywności i inne. Niektóre grupy Rodziny pomagają ubogim zarządzając szkołami, kolegiami a nawet uniwersytetami. Są zaangażowani w różne formy edukacji i szkolenia. Wiele grup pracuje wśród osób starszych, młodzieży, niepełnosprawnych, dzieci ulicy, ale również uwięzionych, internowanych i innych. Duża liczba naszych, w przeważająco kobiecych grup jak AIC, Siostry Miłosierdzia pracuje wśród ubogich kobiet, bądź to przy poprawie zdrowia matek, bądź opiece nad ich dziećmi czy też przy programach edukacyjnych i poprawiających środki do życia. Niektóre z tych programów, które bezpośrednio i w konkretny sposób wpływają na życie ubogich zostały w ostatnim czasie słusznie uznane i nagrodzone przez rządy i inne instytucje.

3 > Według studium S. B. McNeil w 2006 87% członków to Stowarzyszenia Życia Apostolskiego i Życia Konsekrowanego, 9% to stowarzyszenia świeckich a 3% to kongregacje anglikańskie.

4 > Dobrze udokumentowane badania przeprowadzone przez ONZ wskazują, że ponad miliard ludzi żyje za mniej niż \$1 na dzień; 800 milionów idzie spać głodnych. Dziennie 28,000 dzieci umiera z powodu głodu, 103 miliony dzieci nie otrzymuje podstawowego wykształcenia, 56% z nich to dziewczynki, 133 miliony młodzieży nie potrafi pisać; pół miliona kobiet umiera na świecie w trakcie ciąży lub porodu – odpowiada to jednemu zgonowi na minutę; 42 miliony osób cierpi na HIV/AIDS; najbogatsze kraje na ochronę swoich rynków i gospodarki przeznaczają rocznie ponad sto milionów dolarów – stanowi to dwa razy więcej niż te same kraje przeznaczają na pomoc dla krajów ubogich; każdego roku umiera 7 milionów dzieci w wyniku kryzysu finansowego; pieniądze przeznaczane na spłatę zadłużenia zewnętrznego mogłyby zapewnić dostawę wody dla miliarda 300 milionów ludzi.

Oprócz tych usług, utrwalonych w czasie, wiele gałęzi Rodziny Wincentyńskiej podjęło się projektów, które mają służyć osobom dotkniętym przez „nowe formy ubóstwa” takie jak pacjenci HIV/AIDS, uzależnieni od narkotyków, uchodźcy, imigranci, ofiary wojny, segregowani kulturowo. Ponadto, inspirowani w niemałym stopniu przez poszerzoną perspektywę Soboru Watykańskiego II nasi „Wincentyńscy” przyjaciele dali się pochłonąć pracy na rzecz sprawiedliwości i pokoju, edukacji politycznej, rozwojowi społeczności, programom generującym dochody i mikro-finansowym, projektom budownictwa mieszkaniowego i infrastrukturalnym itp. Idąc za intuicją św. Wincentego i św. Ludwika w kwestii zintegrowanego spojrzenia na ubóstwo – zarówno jako materialnego jak duchowego – oraz uznając wzajemne działania różnych czynników w społeczeństwie, Rodzina Wincentyńska uruchomiła program „zmiany systemowej”. Program ten prezentuje profetyczne podejście i znaczne przemyślenie interwencji w życie ubogich. Jako Rodzina jesteśmy powołani nie tylko do dostarczenia oczywistej lecz tymczasowej ulgi w postaci jedzenia, schronienia, odzienia, opieki zdrowotnej, itp. Lecz o wiele ważniejsze jest abyśmy walczyli o ubogich, bronili ich praw aby w ten sposób doprowadzić do zmiany tych utrwalających ubóstwo struktur, wziąć na wodze ich własny wpływ na tę zmianę, a przez to stworzyli możliwość zrównoważonego rozwoju. Nasze dzieła w Akamasoa (Madagaskar), Payatas (Filipiny) i Haiti są tylko niektórymi z tych projektów.

Solidarność, współpraca i partnerstwo

Najbardziej charakterystycznym sposobem urzeczywistnienia charyzmatu Wincentyńskiego przez gałęzie naszej Rodziny w obecnych czasach jest pozytywny stosunek do solidarności, współpracy i partnerstwa, szczególnie wespół z ubogimi. Czerpiąc wskazówki od samego św. Wincentego oraz jego zdolności organizacyjnych, współcześnie Rodzina Wincentyńska stara się wpływać na różne sfery Kościoła i społeczeństwa w służbie ubogim. Dzisiejsza współpraca i partnerstwo odbywa się w naszej Rodzinie na różnych płaszczyznach.

Wewnątrz każdej gałęzi, programy partnerskie albo jako projekty dla ubogich, albo jako sesje formacyjne dla członków stały się bardzo wydajną metodą praktykowania współodpowiedzialności pomiędzy tymi, którzy mają środki i tymi, którzy mają palące potrzeby. Na przykład spośród świeckich stowarzyszeń, np. SSVP i AIC dopracowały tę strategię, co zaowocowało rozszerzeniem wiedzy o ubóstwie na świecie, realistyczną świadomością dostępnych zasobów, a także większym uznaniem dla misji instytucjonalnej i naszego Wincetyńskiego charyzmatu.

Pomiędzy gałęziami na poziomie krajowym, różne kraje a nawet kontynenty zorganizowały Rady Koordynacyjne Rodziny Wincentyńskiej celem synchronizowania projektów i działań. W Irlandii – Misjonarze, Szarytki i SSVP utworzyli „MilleniumPartnership fro Social Justice” (Milenijne partnerstwo na rzecz sprawiedliwości społecznej), do pracy na rzecz zmian społecznych i gospodarczych dotyczących ubóstwa i wykluczenia. Na poziomie międzynarodowym, Przełożeni Generalni i Przewodniczący Międzynarodowi różnych gałęzi od co najmniej 16 lat corocznie spotykają się aby zapewnić kierownictwo nad naszymi wspólnymi działaniami i projektami międzynarodowymi odnoszącymi się do walki z głodem, corocznymi obchodami uroczystości św. Wincentego i św. Ludwika, a także wydarzeniami nadzwyczajnymi takimi jak obchody 350. Rocznicy, 200-lecie fundacji Matki Seton i innymi.

Partnerstwo promuje się także pomiędzy gałęziami Rodziny Wincentyńskiej i innymi sektorami Kościoła i społeczeństwa. AIC dla przykładu, jest reprezentowane w Konferencji Organizacji Katolickich, Papieskiej Radzie ds Świeckich, itd. Siostry

Miłosierdzia przystąpiły to projektu DREAM dla ofiar HIV/AIDS wspólnie ze wspólnotą Saint'Egido. SSVP koordynuje działania różnych firm farmaceutycznych w celu wyprodukowania dostępniejszego lekarstwa na malarię. Wiele grup naszej Rodziny blisko współpracuje z miejscowymi parafiami i ich socjalnymi agendami, krajowymi oddziałami CARITAS jak również z innymi zgromadzeniami zakonnymi także zajmującymi się ubogimi. Ponadto niektóre gałęzie mają zaszczyt reprezentować organizacje pozarządowe przed ONZ i jej różnymi agendami jak UNESCO, UNICEF i innymi. W rzeczywistości wiele projektów Rodziny Wincentyńskiej odwołuje się do „Milenijnych Celów Rozwoju ONZ”⁵ zwłaszcza tych, które dotyczą ograniczenia ekstremalnego ubóstwa, aktywizacji kobiet i rozwoju globalnego partnerstwa. Wszystko to staje się drugą naturą naszej Wincentyńskiej Rodziny, która próbuje robić to co św. Wincenty i św. Ludwika robili w XVII wieku – podnosić poziom zaangażowania ze strony ubogich i potężnych w położenie ubogich. Promując solidarność, partnerstwo i współpracę bez granic nasza Rodzina w zorganizowany sposób wnosi zmiany w życiu ubogich.

Ciągła refleksja na temat „Ducha Wincentyńskiego”

Czwarty, znaczący sposób przeżywania i zakorzenienia charyzmatu Wincentyńskiego dzisiaj to ciągła refleksja na temat charakterystycznej „duchowości” spinającej nasze programy i projekty. Nasza Rodzina z prostotą uważa, że prawdziwa formacja duchowa musi iść w parze z naszymi projektami i programami na rzecz ubogich.

Ta duchowa wizja jest oparta on zarodkach idei św. Wincentego: rozpoznaniu i wierności Bożej Woli, identyfikacji ubogich z Chrystusem, skutecznego i uczuciowego miłosierdzia, holistycznej posługi ciała i duszy, integralnej ewangelizacji, spojrzenia na ubogich jak na naszych „panów i mistrzów”, itd. Studium tych i innych zagadnień pomaga zgłębić nasze pojmowanie i motywacje do naszej pracy wśród ubogich. Stąd, sesje formacyjne na temat Wincentyńskich „ducha i charyzmatu” nadal są regularnym elementem naszych zebrań i spotkań czy to podczas corocznej sesji Studiów Wincentyńskich w Hiszpanii, czy w Szkole Duchowości Wincentyńskiej w Kurytybie (Brazylia), czy sesji dla formatorów Wincentyńskich w Azji i Afryce, czy Zjazdach Rodziny Wincentyńskiej w USA, czy sesji kontynentalnych dla moderatorów i liderów RW (w Meksyku, Brazylii, Kamerunie, Tajlandii, Europie, USA i Kanadzie) na temat Zmiany Systemowej czy też coroczne spotkania Przełożonych Generalnych i Przewodniczących Międzynarodowych Rodziny Wincentyńskiej. Te sesje formacyjne pozwalają nam wchłonąć bogactwo naszej fundamentalnej wizji oraz jej inkulturację i operacyjność w danym kontekście ubóstwa i potrzeb. Zakorzenione w naszym życiu i doświadczeniu z ubogimi, w sposób szczególny prowadzą nas do wejścia na godne miejsce spotkania ubogich, Boga i nas samych dając nam okazję stać się prostymi, pokornymi i kochającymi sługami ubogich. W tym procesie, podobnie jak Maryja, dajemy światu lśniące świadectwo Bożej miłości do całej ludzkości.

FAMVIN w internecie

Ostatni kreatywny i aktualny sposób uosabiania naszego charyzmatu Wincentyńskiego to ściśle biorąc, wykorzystanie różnych dostępnych dzisiaj środków komunikacji. Praktycznie każda gałąź Rodziny prowadzi stronę internetową powiązaną i odnoszącą się do innych gałęzi. Portal Rodziny Wincentyńskiej – FAMVIN.ORG – służy

5 > UN Millennium Development Goals (MDG) to: 1 – zlikwidować ekstremalne ubóstwo; 2 – wprowadzenie powszechnej podstawowej edukacji; 3 – promocja równości płci i uaktywnienia kobiet; 4 – redukcja śmiertelności dzieci; 5 – poprawa opieki macierzyńskiej; zwalczanie AIDS/HIV, malarii i innych chorób; 7 – zapewnienie równowagi ekologicznej; 8 – Stworzenie globalnego partnerskiego porozumienia na rzecz rozwoju

jako centralna sieć informacyjna dzięki której, członkowie Rodziny oraz inni zainteresowani mają możliwość rozwijania swojej wiedzy na temat historii Rodziny, obecnych działań i programów oraz planów na przyszłość. I pomyśleć, że to wszystko ma miejsce po angielsku, francusku, hiszpańsku, włosku, portugalsku, niemiecku, indonezyjsku itd.!

* * * * *

Te różne sposoby ilustrują witalność i ważność charyzmatu Wincentyńskiego w wielu częściach dzisiejszego świata. Ponadto, potwierdzają, że Rodzina Wincentyńska nie tylko pozostała wierna duchowi i metodologii św. Wincentego i św. Ludwika ale także kontynuuje poszukiwania jak się odnowić w tym duchu jednocześnie będąc otwartym na nowe możliwości i strategie. Podobnie utwierdzają nas w przekonaniu, że najlepszym sposobem odpowiedzi na globalne ubóstwo jest równie globalna forma solidarności, współpracy i partnerstwa.

Na zakończenie dobrze jest wspomnieć słowa, które św. Wincenty powiedział Siostrom Miłosierdzia odnośnie źródła naszego charyzmatu: *“A to [Siostry] był początek waszego Zgromadzenia. Tak jak nie było ono wówczas tym czym jest teraz, istnieje powód by wierzyć, że w tym momencie jeszcze nie jest tym czym będzie później, gdy Bóg je udoskonali tak jak zechce; bowiem nie myślcie Siostry, że Wspólnoty tworzy się raz na zawsze. Święty Benedykt, święty Augustyn, święty Dominik oraz ci wszyscy wielcy słudzy Boży, których Zakony tak bardzo rozkwitają, nigdy jeśli w ogóle, marzyli o wykonaniu tego co aktualnie osiągnęli. Lecz Bóg działał przez nich”* (13 lutego 1646, SVP, CCD IX, 194).

Św. Ludwika również pokazuje nam jak możemy wchłonąć ten wyjątkowy charyzmat podarowany nam przez Boga: *„Błogosławieni, którzy są...’ Głód i pragnienie są dwiema pilnymi potrzebami natury, zwłaszcza w silnych ciałach... Jeśli nasze dusze są zdrowe, powinny mieć te same ponaglenia, nie jako pasje lecz jako pragnienia sprawiedliwości... Wydaje mi się, że sprawiedliwość składa się z ogólnego odrzucenia moich wszystkich pasji, które są w sprzeczności z Bożymi przykazaniami i doskonałością, której On oczekuje ode mnie podobnie jak z miłosierdziem, które w słowach, działaniach, nastawieniach, które jestem zobowiązana do świadczenia mojej bliźniemu... Pragnienie sprawiedliwości... musi prowadzić na do pragnienia większych rzeczy. Musimy pragnąć jedności z Bogiem oraz dyspozycji i środków do jej osiągnięcia. Musimy gorąco pragnąć aby skutki tej Świętej Woli królowały w nas; i musimy wykonywać wszystko co w naszej mocy by nieść to władanie innym...”* (SLM, SW 733 – 34)

Pytania do rozważania

- 1. Z własnego doświadczenia, co zainspirowało cię do przyjęcia charyzmatu Wincentyńskiego? Jakie wymagania stawia on tobie i twojej pracy z ubogimi?**
- 2. Co powinieneś zrobić by promować współpracę i partnerstwo w Rodzinie Wincentyńskiej, najpierw w twoim kraju, a dalej w świecie?**